

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Y.B.**, narozen ..., státní příslušnost Ruská federace, v České republice pobytem ...
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Janem Jungem, sídlem Štěpánská 615/24, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, č.j. MV-44953-11/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 9. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručitou osobně dne 19. 9. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 8. 2018, č.j. MV-44953-11/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*OAMP*“), ze dne 25. 1. 2017, č.j. OAM-15577-9/ZM-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že svůj žalobní návrh opírá především o skutečnost, že OAMP a následně i žalovaná rozhodly v řešené věci na základě chybného výkladu dotčené zákonné normy. Dále, že OAMP i žalovaná rozhodovaly pouze na základě vlastního uvážení, které je, vzhledem k chybnému výkladu označené zákonné normy, procesně i fakticky chybné. Žalovaná dále navíc při svém rozhodování postupovala chybně, kdy především pečlivě nevyhodnotila řešený stav věci. Žalovaná se zejména řádně nevypořádala s odvolacími důvody, které označil žalobce. Žalovaná nesprávně vyhodnotila dopad jejího rozhodnutí do rodinného života žalobce. Žalovaná v neposlední řadě v řešené věci rozhodovala nadměru zákonných lhůt, kdy celé správní řízení vykazuje znatelné časové prodlevy, k tíži žalobce. Žalovaná rozhodovala v rozporu s ustálenými zákonnými zásadami, resp. též i s ustálenou judikaturou ČR.
3. Žalobce dále uvedl, že žalovaná potvrdila rozhodnutí OAMP o neudělení pobytového oprávnění žalobci, resp. o jeho neprodloužení z důvodu opožděného podání žádosti žalobce. Žalovaná uvedla, že podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn. Žalobce se nejprve prostřednictvím svého sdělení a následně i ve svém odvolání snažil prvoinstančnímu orgánu a žalované sdělit, co předcházelo podání jeho žádosti. Žalobce v době podání své žádosti legálně pobýval na území ČR na základě dříve uděleného pobytového oprávnění - zaměstnanecké karty. OAMP přiznal žalobci toto pobytové oprávnění - zaměstnaneckou kartu, avšak pouze na dobu, na kterou bylo žalobci povoleno zaměstnání. OAMP v tomto případě jednal zcela v souladu s jiným správním orgánem a své postupy koordinoval, resp. přizpůsobil rozhodnutí tohoto jiného správního orgánu. Jiný správní orgán, resp. Úřad práce ČR, své povolení vydal s podmínkou, a proto časově omezeně, pouze na dobu ½ roku. Povolení k zaměstnání vydané rozhodnutím ÚP KV dne 1. 6. 2016 pod č.j. KVA-11/2016-za. Vzhledem k tomu, že OAMP udělil žalobci povolení k pobytu pouze na dobu roku a nikoliv na dobu 2 let, jak by uděleno být mělo, byl žalobce nucen nastalou situaci řešit. Žalobce pro účely svého žalobního návrhu uvádí, že veškeré jeho další kroky byly činěny v domnění, že jsou vždy v souladu s prvoinstančním orgánem a s ÚP ČR, kdy o tomto žalobce uváděl již ve svém odvolání. Vzhledem k tomu, že podmínku ÚP ČR nebylo možné splnit ve lhůtě, která byla žalobci poskytnuta a na kterou měl nesprávně udělen i dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, vyřešil žalobce svůj problém, jak uvedeno v jeho sdělení a/nebo jeho odvolání, které tvoří součást napadeného rozhodnutí. Žalobce, na základě doporučení jiného správního orgánu, resp. ÚP ČR, podal dne 5. 10.

2016 svou jinou žádost č.j. UPCR-KV-2016/36642 o vydání jiného povolení k zaměstnání, u totožného zaměstnavatele jako dříve. Tato žádost žalobce byla reakcí na nový požadavek zaměstnavatele, který byl stanoven bez další podmínky, tak kdy o této žádosti byl ÚP ČR schopen rozhodnout, v rámci svých lhůt, ještě do doby platnosti pobytového oprávnění žalobce. O těchto postupech byl pravidelně informován i OAMP, který věděl o tom, že žalobce následně po obdržení nového povolení k zaměstnání podá svou novou žádost o získání pobytového oprávnění - neduální zaměstnanecké karty. Tuto žádost mohl žalobce podat i v poslední den platnosti jeho dosavadního pobytu na území ČR čili do 30. 11. 2016 včetně. Žádost tak měla být podána ve smyslu § 47 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců, kdy takovou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Dne 14. 11. 2016 obdržel žalobce nové povolení k zaměstnání, které mu bylo ÚP ČR uděleno až do 30. 11. 2018. Jiné povolení k zaměstnání ze dne 8. 11. 2016, č.j. KVA-24/2016-za. Žalobce, jak opakovaně uváděl již dříve, na základě plánovaného postupu a rezervovaného termínu dorazil k OAMP, podat svou novou žádost o udělení pobytového oprávnění. Teprve při plánované návštěvě OAMP, tedy až dne 14. 11. 2016, se žalobce dozvěděl o tom, že jeho žádost by měla být podána jako žádost o prodloužení jeho stávajícího pobytového oprávnění, nikoli jako žádost nová. Zároveň bylo prvoinstančním orgánem sděleno, že k takové žádosti má žalobce sdělit správnímu orgánu důvody, takové jak shora uvedeno, které žalobce vedly k podání žádosti o prodloužení jeho pobytu po zákonem stanovené lhůtě. O všech takových důvodech žalobce podal prvoinstančnímu orgánu své sdělení a zároveň takové blíže rozvedl i v obsahu svého odvolání. Žalobce všechny tyto důvody do dnešního dne vnímá jako důvody na jeho vůli naprosto nezávislé. Žalobce byl v celém průběhu správního řízení v přesvědčení, že jedná plně v souladu s podmínkami obou správních orgánů, především tak, aby byl úspěšný v řízení o jeho žádosti.

4. Žalobce dále uvedl, že je zároveň nucen váženému soudu poukázat na fakt, že současné znění zákona o pobytu cizinců, resp. znění platné od 14. 8. 2017 dodnes, již neobsahuje limitující podmínku podání jakékoliv žádosti *„nejpozději 30 dní před ukončením jakéhokoli pobytového oprávnění typu - dlouhodobý pobyt“* ani právo správního orgánu zastavit správní řízení ve smyslu § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tyto obě podmínky byly v souladu s aktuální legislativou EU ze zákona o pobytu cizinců vyřazeny pro svou diskriminační povahu, jednájíci jednoznačně v neprospěch účastníka správního řízení. V době vydání rozhodnutí žalované byla již v platnosti aktuální novelizace zákona o pobytu cizinců, kterou měla žalovaná při svém rozhodování brát minimálně v potaz a v odůvodnění svého rozhodnutí se měla žalovaná s takovým stavem řádně vypořádat. K podpoře této právní zásady žalobce prezentuje váženému soudu takový stav, kdy co do obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat dále například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79: *„Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp.zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26. I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle*

správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení.“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, uvedená zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

5. Žalobce dále konstatoval, že procesní nedůslednost při rozhodování OAMP a/nebo při rozhodování žalované však žalobce v zásadě vnímá v několika pochybeních v průběhu správního řízení. OAMP i žalovaná jsou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) především službou veřejnosti. Ve smyslu téhož ustanovení, odst. 2 musí správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Žalobce si je plně vědom stavu, že správní orgán OAMP není povinen poskytovat účastníkům řízení přesný manuál, jak postupovat při správních řízeních, když o tomto hovoří také ustálená judikatura ČR, nicméně OAMP si zejména nesmí dovolit účastníka řízení mylně informovat o správních postupech, kdy takové mylné jednání nesmí být právě podpořeno žalovanou. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č.j. 5 As 1/2010-76, popisuje, že „*poučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřeno na poučení o procesních právech o povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004)*“. Žalobce by si dovolil váženému soudu přiblížit nastalý stav, který dle jeho mínění zásadně rozhodl o jeho žádosti. Žalobce celou dobu jednal v naprosté shodě s procesními postupy tak, jak regionální ÚP ČR a zejména regionální OAMP, OAMP Karlovy Vary navrhoval. O první části žalobcova příběhu rozhodoval OAMP Ostrava, který jednal zásadně ve shodě s jiným správním orgánem, s ÚP KV. Následně OAMP KV v nejlepší víře a ve snaze pomoci žalobci přehodnotil žádost žalobce a takovou nepřijal jako novou, nýbrž jako o prodloužení původní žádosti, včetně sdělení žalobce o důvodech jeho takového podání. Dále OAMP Plzeň zcela nekoordinovaně a bez ohledu na dosavadní spolupráci správních orgánů žádost žalobce zamítl. Závěrem žalovaná rozhodla, že žádosti žalobce není možné vyhovět. Dle § 8 odst. 1 správního řádu mají správní orgány dbát vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. A ve smyslu téhož ustanovení, dle odst. 2 mají takové správní orgány vzájemně spolupracovat v zájmu dobré správy. Takové jednání v případě žalobce správní orgány zcela zanedbaly. S odkazem na shora uvedený nesoulad činnosti správních orgánů, který má nyní zcela fatální dopad na existenci žalobce na území, by si žalobce dovolil upozornit na porušení ustálené zásady v působení správních orgánů obecně. Jde o zásadu koordinace postupů a spolupráce správních orgánů. Uvedená zásada má oporu ve správním řádu a dále pak v judikatuře ČR, kdy tento proces má napomáhat kvalitnímu a efektivnímu výkonu veřejné správy. Má zajistit koordinovaný postup správních orgánů navenek a ve svém důsledku přispět k posílení důvěryhodnosti celé veřejné správy. Vztahuje se jak na výkon přímé státní správy, tak i státní správy nepřímé (vykonávané v tzv. přenesené působnosti) i na oblast samostatné působnosti.
6. Žalobce pokračoval sdělením, že dále nucen poukázat na další zásadní chybu v rozhodování žalované, jakožto váženého odvolacího správního orgánu, který by měl především dbát na profesionální vypořádání se s řešenou právní otázkou věci. Žalobce v průběhu svého správního řízení jasně označil překážku, na jeho vůli zcela nezávislou, pro

podání jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění v dodatečné lhůtě a plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců. OAMP, resp. OAMP Plzeň tuto překážku spíše bagatelizoval. Žalovaná, pravděpodobně ve snaze o prezentaci kvalifikovaného právního stanoviska, poukázala chybně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013-32, kdy citovala, že „za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu“. Žalobce byl však nucen, i proti svému přesvědčení, podat žádost o „prodloužení“ jeho povolení k dlouhodobému pobytu, nikoli však o „povolení k dlouhodobému pobytu“, jak by i původně chtěl. Žalovaná tak, ve snaze obhájit rozhodnutí OAMP, čerpá z judikatury Nejvyššího správního soudu, který nález přesně neodráží stav šetřené věci, kdy žádost o povolení k dlouhodobému pobytu by žalobce zcela řádně podat stihl. Žalovaná takto jedná účelově a chybně a proti zásadám spravedlivého správního procesu. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí dříve zejména snaží poukazovat na rozdíl mezi podáním nové žádosti žalobce o pobytové oprávnění a mezi podáním žádosti o prodloužení takového pobytového oprávnění. Tyto dva správní úkony mají zcela zásadní rozdíl ve lhůtách pro jejich podání, ve smyslu dříve platné normy. Z tohoto důvodu v podstatě došlo k nevyhovění žádosti žalobce, kdy v případě podání nové žádosti žalobce by taková byla podána včas a v případě podání žádosti o prodloužení již stávajícího pobytového oprávnění žalobce byl tento nucen popsat důvody překážky na jeho vůli nezávislé. O takové překážce dále OAMP mohl rozhodovat, jako o platné nebo neplatné.

7. Žalobce dále uvedl, že je v neposlední řadě této části jeho žalobního návrhu nucen poukázat dále na skutečnost, že žalovaná v šetřené věci nesprávně aplikovala, resp. potvrdila stanovisko OAMP v podpoře dotčené právní normy. Žalovaná chybně potvrdila závěr OAMP, kdy žádost žalobce byla zastavena ve smyslu § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když řízení o žádosti se usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn. Na základě všech shora označených skutečností je žalobce plně v přesvědčení, že svou žádost podal v souladu s dotčenou a tehdejší zákonnou normou, která nyní již netvoří součást právního systému ČR. Žalobce byl zcela oprávněn pro podání své žádosti, jelikož k této žádosti podal i své sdělení, proč takovou žádost podává ve lhůtě jiné, než tehdejší norma vyžadovala. Žalobce byl plně oprávněn takovou žádost podat. Prvoinstančnímu orgánu však zejména nepříslušelo věc vyřešit zastavením, ale pouze rozhodnutím o udělení a/nebo neudělení pobytového oprávnění žalobce. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Zastavením správního řízení odkazem na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu dochází k procesnímu skončení věci, aniž by se správní orgán žádostí věcně zabýval, tj. zejména posuzoval, zda zde jsou či nejsou splněny všechny podmínky pro vyhovění žádosti. Podmínkami pro postup podle uvedeného ustanovení je existence podstatné vady žádosti, která brání jejímu věcnému projednání, a současně její neodstranění v určené lhůtě. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64

správního řádu). Pokud jde o základní náležitosti žádosti, § 45 odst. 1 správního řádu stanoví, že žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Na základě § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Při výkladu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu je třeba říci, že podáním žádosti o prodloužení pobytového oprávnění DP - zaměstnanecká karta plní žalobce svoji povinnost tvrzení. Příložením dokladů k žádosti pak plní svoji povinnost důkazní. Důsledkem neunesení důkazního břemene, tj. neprokázáním tvrzeného nároku, může být, neleželi-li v konkrétním případě břemeno důkazní na správním orgánu, pouze a jen nedůvodnost žádosti. Prvoinstančním orgánem vytýkané a žalovanou potvrzené „nepodání žádosti v předepsané a dnes již neplatné lhůtě“ proto nemůže být považováno za vadu žádosti, natož za podstatnou vadu žádosti, která by odůvodňovala zastavení řízení, když o tomto jiném podání žalobce řádně informoval OAMP ve svém sdělení. Obsah věcného zabývání se žádostí, tj. posuzování, zda zde jsou či nejsou splněny všechny podmínky pro vyhovění žádosti žadatele, vymezuje zákon o pobytu cizinců. OAMP přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda lze žádosti vyhovět a/nebo nikoliv a prodloužit či neprodloužit tak pobytové oprávnění žadatele. Přistoupí-li OAMP k přezkoumání podané žádosti a připojených podkladů z toho hlediska, zda pobyt žalobce prodloužit ve smyslu zákona o pobytu cizinců, přistupuje k věcnému projednání žádosti. Výsledkem tohoto přezkoumání a ověření pak nemůže být nic jiného než vyhovění žádosti nebo její zamítnutí. Obdobnou věcí se již dříve kvalifikovaně zabýval správní soud, když rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2014, č.j. 57 A 49/2013-91, bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu, resp. odvolacího správního orgánu a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Názor krajského soudu byl následně potvrzen Ministerstvem vnitra, na které se po obdržení rozsudku soudu obrátil správní orgán, jako na ústřední správní orgán, do jehož působnosti spadá problematika správního řádu. Dle názoru MV „v případě řízení podle zákona o pobytu cizinců bude tedy nutné zastavení správního řízení o žádosti opřít vždy o konkrétní ustanovení tohoto zákona“. MV ke shora označenému rozsudku dále doplnilo, že dotčená speciální norma neobsahuje takové konkrétní ustanovení. Z těchto důvodů a vzhledem k Listině základních práv a svobod, dle které lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, a dále platné zásady našeho právního řádu *lex specialis derogat generali* a především pak z důvodu, že byl správní orgán nucen v souladu s právním názorem krajského soudu ve věci znovu rozhodnout, došlo k stanovení právního závěru: „Vzhledem k absenci výslovného ustanovení, dle kterého by se takto posuzovaná žádost měla zamítnout, důsledkem neunesení důkazního břemene ve stanovené lhůtě, tj. neprokázáním tvrzeného nároku, může být pouze a jen nedůvodnost žádosti, resp. její zamítnutí ve smyslu ustanovení speciálního zákona, tedy analogicky dle stejného ustanovení, podle kterého se žádost povoluje.“ OAMP, resp. žalovaná by měla v šetřené věci postupovat podle § 2 odst. 4 správního řádu zakotvující zásadu rovného přístupu k dotčeným osobám a zásadu předvídatelnosti (aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly). Správním řádem je tak touto zásadou zdůrazněn význam soudní judikatury jako regulátora rozhodovací činnosti správních orgánů. Všechny shora označené důvody, které vedou žalobce k podání žalobního návrhu, poukazují na opakované nedodržování základních pravidel správního řádu při rozhodování OAMP, resp. při potvrzování takového rozhodování žalovanou. Správní orgán OAMP, resp. i žalovaná jsou povinovány šetřit řešenou věc s maximální opatrností k povaze případu,

zejména ne přepjatě formálně, jak však obvykle rozhoduje. Přepjatou procesní formálností při rozhodování správních orgánů se zabýval např. Nejvyšší správní soud, viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56. Správní orgán OAMP, resp. i žalovaná se dále při svém rozhodování musí zcela oprostít od hodnocení skutkového stavu na základě vlastních dedukcí. V případě vyličení rozhodných podmínek, které ve věci žalobce nastaly na jeho vůli zcela nezávisle, je žalobce toho přesvědčení, že žalovaná nedůsledně zvážila tento rozhodný stav. Podmínka sdělení nastalého a na vůli žalobce nezávislého stavu byla přitom v šetřené věci činěna plně v podpoře tehdejšího platného zákona o pobytu cizinců. K tomuto procesnímu nedostatku žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 5 Azs 125/2004-54, kdy *„skutkový stav, který je založen na dedukcích a úvahách správního orgánu o účelovosti tvrzení účastníka řízení, aniž jsou řádně zhodnoceny veškeré důkazy účastníkem nabízené, nelze považovat za prokázány“*. Celé odvolací řízení bylo navíc činěno žalovanou mimo zákonné lhůty, kdy takový postup je nezákonný. Délka celého řízení je ke dni podání žaloby bezmála 2 roky. Žalovaná ve svém odvolacím řízení věc v podstatě nikam neposunula, zejména se nevypořádala s žalobcem vytčenými nedostatky v rozhodnutí OAMP, když takové rozhodnutí trvalo žalované 19 měsíců.

8. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání pouze fakticky doplňoval stav své životní situace. Žalobce pro důvody přiznání odkladného účinku svého odvolání, kdy takové by ve smyslu správního řádu mělo nastat automaticky, žalobci nikdy přiznáno nebylo. Žalobce uvedl, že zde na území ČR každý den pracuje, vedle tohoto neustále vykonává funkci statutárního orgánu obchodní společnosti, jejíž podnikatelský záměr si v současné době vyžaduje aktivní účast statutárního orgánu při výkonu své funkce. Pobyt, pracovní i podnikatelská činnost účastníka řízení na území České republiky je tak k dnešnímu dni pro chod společnosti prakticky nezbytná. Aktivní jednání, přípravy a obchodní činnost firmy, pro kterou účastník řízení pracuje a která si v současné době vyžaduje značné časové dispozice, by v případě nečinnosti účastníka řízení při těchto aktivitách zcela určitě zaznamenala časové prodlevy, resp. by mohla vést až ke kolapsu zamýšleného obchodního plánu. Účastník řízení zcela regulérně odvádí ze svého nadprůměrného příjmu veškeré požadované platby ze svého příjmu. Účastník řízení, na základě dříve uděleného pobytového oprávnění, zahájil přesídlení své rodiny z Lotyšska do České republiky, kdy celá jeho rodina nyní v očekávání v rozhodnutí správního orgánu doufá, že bude moci žít opět dohromady. Tyto skutečnosti nikdy nebyly odvolacími důvody, na které žalobce upozorňoval. Žalovaná chybně tuto část žalobcovy odvolání vyhodnotila jako důvodnou pro odvolání a vypořádala se s tímto fakultativní tvrzením žalobce. Žalovaná uvedla, že k námitce žalobce při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců nepřihlédne. Tuto domnělou odvolací námitku žalovaná označila za nedůvodnou, když uvedla, že *„v případě postupu podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb. se taková neposuzuje“*. Nejen že, jak shora napadeno, OAMP i žalovaná chybně aplikovaly postup dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců na celou věc, nejen že, jak shora uvedeno, současná právní norma plně abstrahovala § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ale žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí chybně označila normu, která dikci nese. Takový postup při kvalifikovaném rozhodování žalované o odvolání žalobce, navíc ve lhůtách jasně překračujících zákonné dispozice, je minimálně zarážející a opět vcelku poukazuje na nedůslednost při rozhodování žalované vcelku.
9. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí trpí zásadními procesními vadami, když takové

neobstojí proti každému žalobnímu návrhu žalobce.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě konstatovala, že k námitce zmocněného zástupce účastníka řízení týkající se posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí, že není důvodná. V první řadě žalovaná uvádí, že přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení se při postupu podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, neposuzuje. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že účastník řízení podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu již nebyl oprávněn. K tomuto žalovaná doplňuje, že usnesení o zastavení správního řízení je rozhodnutím procesním a prvoinstanční orgán tak nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u některých meritorních rozhodnutí, což bylo potvrzeno i v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č.j. 15 A 20/2015-45. V posuzovaném případě rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41, ve kterém je uvedeno: „*V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno.*“ Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku dále zabýval i námitkou rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011-62, přičemž uvedl: „*Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, na něž stěžovatelka poukazuje, na nyní projednávanou věc nelze vztáhnout. Ve věci 7 As 142/2011 bylo soudně přezkoumáváno zastavení řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. Podstatou zde uvedené úvahy soudu byla skutečnost, že šlo o účel pobytu sloučení stěžovatelky s manželem, který na území České republiky podnikal a zabezpečoval veškeré administrativní záležitosti rodiny, avšak v době, kdy měla být podána žádost o prodloužení pobytu jeho ženy, byl nemocný. Proto soud shledal, že by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky, kdyby bylo řízení o její žádosti zastaveno.*“ S ohledem na výše uvedené žalovaná nepřisvědčuje námitce nutnosti posuzovat v daném případě přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. K uvedenému se vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47, ve kterém se uvádí: „*Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 28882016-20, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015- 27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.*“ Zákon o pobytu cizinců však v § 169 odst. 8 písm. d) nestanovuje povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života účastníka řízení, tak jak je tomu např. v § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců
11. K žalobcově námitce, že současné znění zákona o pobytu cizinců resp. znění platné od 14. 8. 2017 dodnes již neobsahuje limitující podmínku podání jakékoliv žádosti „nejpozději

30 dní před ukončením jakéhokoliv pobytového oprávnění typu - dlouhodobý pobyt“ ani právo správního orgánu zastavit správní řízení ve smyslu § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců a že v době vydání rozhodnutí žalované byla již v platnosti aktuální novelizace zákona o pobytu cizinců, kterou měla žalovaná při svém rozhodnutí brát minimálně v potaz a v odůvodnění svého rozhodnutí se měla s takovým stavem řádně vypořádat, žalovaná uvedla následující. Co se týče § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaná konstatuje, že zaměstnanecká karta je jedním z mnoha účelů, za kterým může účastník řízení požádat prvoinstanční orgán o udělení či prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána. Ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců jasně vymezuje, co se pod pojmem zaměstnanecká karta rozumí. Jedná se tedy o speciální druh povolení k dlouhodobému pobytu, proto ve větě druhé § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, je explicitně uvedeno, že zaměstnaneckou kartu je nutno podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti. Tato skutečnost vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Dz., ve které je uvedeno: „Jedinou výjimkou je žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v souvislosti se zakotvením fikce oprávněnosti výkonu zaměstnání po dobu řízení. Cizinci tedy (kromě zmíněné jediné výjimky) již nebudou muset počítat dny před koncem platnosti svého povolení, neboť poslední den, kdy budou moci žádost podat, jim vyplyne z průkazu o povolení k pobytu.“ Žalovaná dále uvádí, že prvoinstanční orgán i žalovaná rozhodovaly na základě právních předpisů platných a účinných v době rozhodování o žádosti, tudíž účastník řízení byl povinen podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti. Žalovaná rovněž poukazuje na rozsudek Městského soudu Praha ze dne 25. 1. 2018, č. j. 6 A 207/2017, ve kterém se uvádí: „Rovněž soud nemůže přisvědčit další námitce uvedené při ústním jednání, která se týkala novelizace ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu, která v současně účinném znění minimální 30 denní lhůtu pro podání příslušné žádosti (když do 17. 12. 2015 tato lhůta činila 14 dnů), že by tedy mělo být postupováno podle současně účinného znění právní normy. Novelizace ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu byla provedena zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017 (tedy po zahájení tohoto správního řízení a vydání prvostupňového správního rozhodnutí). Zákon č. 222/2017 Sb. pak ve svém čl. II, odst. 1 výslovně stanovil, že: „Řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Toto vymezení podle názoru soudu jednoznačně určuje, že pro posuzování lhůty pro podání příslušné žádosti je nutné vycházet ze znění ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu v době, kdy žalobce příslušnou žádost podal a kdy tak došlo k zahájení příslušného správního řízení o žádosti. Pokud podle takového znění právní normy určité právo zaniklo (zde právo podat příslušnou žádost) plynutím času, nemohlo být obnoveno následnou právní úpravou, která v přechodných ustanoveních takový postup výslovně vyloučila. Při této argumentaci pak nelze využít ani dnes již správní judikaturou poměrně obecně přijímaný princip ze správního trestání, tedy zásadu, že je nutné použít pozdější právní úpravu, pokud je pro pachatele příznivější, neboť se o správní trestání zcela zjevně nejedná.“ Žalovaná k výše uvedenému konstatuje, že účastník řízení byl povinen podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty v období do 31. 10. 2016, avšak žádost podal až dne 14. 11. 2016. Vzhledem k tomu, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nebyla podána zákonem stanovené lhůtě, byl účastník řízení povinen prvoinstančnímu orgánu sdělit důvody, jež mu bránily žádost podat včas. Účastník řízení však žádné relevantní důvody na jeho vůli nezávislé, jež mu bránily ve včasném podání své

žádosti, prvoinstančnímu orgánu neuvedl. Žalovaná má tedy za to, že prvoinstanční orgán přihlédl ke všem zjištěným údajům a listinným důkazům, jež mu byly v průběhu správního řízení účastníkem řízení doloženy, a nemohl rozhodnout jinak, než správní řízení usnesením zastavit dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců (Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.).

12. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce namítá, že žalovaná chybně aplikovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013-32, ve kterém se uvádí: *„Za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, o pobytu cizinců na území České republiky, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.“* Žalobce byl nucen podat žádost o „prodloužení“ jeho povolení k pobytu, nikoliv však žádost o „povolení k dlouhodobému pobytu“. Žalovaná, tak dle žalobce, čerpá z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterého nálezný přesně neodráží stav šetřené věci. K výše uvedenému žalovaná uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 6 As 62/2013-32, přílehu k danému případu a skutečnost, že byl vydán ve věci povolení k dlouhodobému pobytu, neznamená, že ho nelze užít na řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Navíc, fakticky oba typy žádosti mají shodné náležitosti a taktéž podmínky pro získání. Předmětný rozsudek řeší zejména překážku na vůli cizince nezávislou, kdy nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti (ať už žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, či žádost o prodloužení). Doložené vyjádření a důvody v něm uvedené žalobcem nelze považovat za překážku, která objektivně zabránila žalobci podat žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, jak již bylo také v rozhodnutí žalované řádně odůvodněno. Žalovaná si tedy dovoluie odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. K poukazu žalobce na § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu žalovaná uvedla, že není na místě. Žalovaná podotýká, že právní předpisy v oblasti pobytu cizinců uvedené v zákoně o pobytu cizinců, konkrétně zastavení správního řízení v této oblasti, mají speciální úpravu, která má přednost před obecnou právní úpravou uvedenou ve správním řádu (lex specialis derogat generali). Nejedná se zde o podstatné vady žádosti, které by byly odstranitelné, ale o to, že účastník řízení nepodal svoji žádost v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaná dospěla k závěru, že se s argumentací účastníka řízení neztotožňuje, a konstatuje, že ze strany prvoinstančního orgánu nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci uvedených ustanovení, usnesení bylo prvoinstančním orgánem náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů prvoinstanční orgán vycházel, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídil a k jakým závěrům došel. Usnesení bylo vydáno v souladu se zákonem a není tak nepřezkoumatelné ani nezákonné. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, si žalovaná tedy dovoluie odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se s odvolacími námitkami, dle svého názoru, dostatečně vypořádala.

IV.

Posouzení věci soudem

14. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas

s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím došlo k zastavení správního řízení „o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty“ podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
17. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
18. Ke změně ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců došlo zákonem č. 222/2017 Sb., který nabyl účinnosti 15. 8. 2017. Podle části první čl. II bod 1. a 2. se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Zaměstnanecká karta vydaná podle § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, cizinci, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstává v platnosti po dobu v ní uvedenou; pro účely prodloužení její platnosti a práv a povinností s ní souvisejících se postupuje podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
19. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce bylo správní řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., resp. zaměstnanecká karta mu byla udělena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupovaly správní orgány zcela správně podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění do 15. 8. 2017.
20. Jak uvedl prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, že „*platnost dosavadní zaměstnanecké karty byla stanovena od 12. 8. 2016 do 30. 11. 2016 a poslední den lhůty uvedené v ustanovení § 47 odst. 1 poslední věta zákona o pobytu cizinců pro podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty tedy připadnul na den 30. 10. 2016. Účastník však žádost podal dne 14. 11. 2016, tedy až po uplynutí lhůty, kterou zákon o pobytu cizinců stanoví v § 47 odst. 1 poslední větě*“.
21. Žalobce správnost tohoto závěru v žalobě nerozporoval, bylo tedy nezbytné zabývat se tím, zda zde byly či nebyly důvody pro zastavení správního řízení ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
22. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zabrání-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívejší podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho

výzvu tyto důvody prokázat.

23. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že žalobcem uváděné důvody nejsou „*důvody na vůli cizince nezávislé*“ ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
24. Žalobci vůbec nic nebránilo v tom, resp. zde nebyla žádná objektivní překážka, která by žalobci znemožňovala podat žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty včas. Žalobci nikdo v podání včasné žádosti ani nebránil. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že „*veškeré své další kroky byly činěny v domnění, že jsou v souladu s OAMPem a ÚP ČR*“, uvádí, jaké pohnutky ho vedly k tomu, že zákonem stanovenou lhůtu nedodržel, nikoli, že by zde existovaly objektivní okolnosti, které by včasnému podání žádosti bránily.
25. Zahájení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je plně v dispozici žalobce. Ve spojení se zásadou, že neznalost zákona neomlouvá, která platí i pro cizince pobývající na území České republiky, nelze po žádném správním orgánu požadovat, aby vlastní aktivitou vůli žalobce jakkoli nahrazoval. Ani žalobcem tvrzená „*nesoučinnost správních orgánů*“ tak není způsobila ovlivnit správnost závěru o tom, že žalobce podal žádost opožděně a současně neprokázal „*důvody na vůli cizince nezávislé*“, které by mu ve včasném podání žádosti bránily.
26. Pokud jde o odkaz žalobce na ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není tento odkaz důvodný. O toto ustanovení nebyl opřen výrok prvoinstančního rozhodnutí.
27. Žalobce v této souvislosti pomíjí existenci ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví i z dalších důvodů stanovených zákonem. Jedním z těchto dalších důvodů je důvod uvedený v ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
28. Nedůvodnou je i námitka žalobce o „*rozhodnutí mimo zákonné lhůty*“. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo být důvodem podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu, avšak nečinnost správního orgánu před vydáním rozhodnutí není tradičně vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Obdobné platí pro otázku žalobcem tvrzeného „*nepřiznání odkladného účinku odvolání*“, neboť tato skutečnost není způsobila zvrátit správnost závěru o tom, že žalobce podal žádost opožděně a současně neprokázal „*důvody na vůli cizince nezávislé*“, které by mu ve včasném podání žádosti bránily.
29. V případě žalobce došlo nikoli k věcnému posouzení žádosti, nýbrž k procesnímu skončení věci, tj. zastavení řízení. S ohledem na tuto skutečnost nebylo povinností správních orgánů zabývat se věcně ani otázkou „*přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce*“. Přes tuto skutečnost žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Ohledně aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. právo na respektování soukromého a rodinného života, Komise především uvádí, že se v posuzovaném případě jedná zaměstnaneckou kartu, nikoliv o žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny*“. Žalovaná současně odkázala na závěry, které Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47.

V.

Rozhodnutí soudu

30. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

31. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

32. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu